

Lianne Saage-Vahur: „Minu eesmärk on panna esitajad hästi teksti ütlemata, nii et kõlama jääks ilus eesti keel ja sõnade mõte jõuaks rääkijalt kuulajateni. Muu seal ümber on teisejärguline.”

Kõik lapsed saab luulet lugema

A n u M õ t t u s

Varsti juba kakskümmend aastat on novembri lõpus üks päev, mil Tallinna–Tartu rong läheb Jõgeval tühjaks. Ja muidugi pole see ainus suund ning sõiduvahend, kust ja millega „Tähetunnile” tullakse. Kes tulevad, miks ja kelle juurde?

Võib kahtlusetu öelda – „Tähetundi” praegusel kujul poleks, kui Jõgeva gümnaasiumis ei oleks Lianne Saage-Vahurit ja tema Liblikapüüdjad.

Lianne Saage suunati tollasesse Jõgeva 1. keskkooli eesti keele ja kirjanuduse õpetajaks 20 aastat tagasi, 1989. aasta sügisel. Varem polnud ta selles linnas käinud. „Olin küll kuulnud, et siin on ennegi kooliteatriga tegeldud. Kuna lapsed sattusid vahvad ja olin ise kooliajal palju teinud just luuleteatrit – käisin ju Tartu 8. keskkoolis kirjandusklassis –, siis mõtlesin, et miks mitte nii nende kui ka enda elu põnevamaks teha. 2010. aasta kevadel saab meie kooliteater Liblikapüüdjad juba 20-aastaseks.”

Liblikapüüdjad

„Igal kevadel kooli lõpetamise ajal mõtlen, silmad peos, mis nüüd küll saab, kui kõik põhitagijad ära lähevad. Aga nagu koolis ikka, tulevad igal sügisel jälle uued... Mõnda olen kutsunud ka – tundi andes näeb ju, kes on niisugune säde-

mekesega, aga valdavalt ootan, et nad ise tuleksid. Vahel on mulle lausa öeldud, et see või teine on jube andekas, miks sa teda ei võta, aga ta ei pruugi seltskonda sobida. Laps peab hea olema, see on peamine. Kõike muud annab õpetada, kui tahetakse õppida. Ei olnud ka Hele Kõre algusest peale superandekas. Täiesti harilik hea tüdruk, kes hästi laulis. Näiteks praegust sõjaväelast Hanno Pankinit teadsin põhikooliajast peamiselt selle järgi, et tema ema pidi alati koolis käima. Kui ta kümnendas klassis Liblikapüüdjatesse tuli, mängis mitu aastat ainult kuuske või kivi, ei öelnud laval ühtegi sõna. Aga oli kogu aeg kohal. Ma ei tea, kust mul tekkis Tammsaare „Vargamäed” tehes hull mõte panna Hanno Andrest mängima – ja ta sai üleriigilisel festivalil parima meesnäitleja preemia.”

Lianne Saage-Vahur usub luule jõusse. „Kõige rohkem annab selles töös tagasi just see, kui suudad kellegi n-ö ära päästa, tuua oluliste väärtuste juurde.

Tekste on ju igasuguseid, aga kui laps juba teab, et on olemas luuleraamatud ja luuletajad, ei saa ta enam halb olla.”

„Tähetund”

Lianne Saage-Vahur on varemgi öelnud, et Alver ei ole tema jaoks tähtsam kui mõni muu luuletaja, Liiv või Kareva näiteks. Aga kuna just Alver on pärit Jõgevalt ja muidugi ka fantastiline sõnaseadja, siis miks mitte seda ära kasutada. Nii sündisidki Betti Alveri luulepäevad. Olgu siinkohal ära toodud teemad, millest lähtuvalt aastate jooksul Jõgeval luuleteatrit on tehtud.

1993 Betti Alveri looming
1994 Eesti luuletajate looming
1995 Kogu maailma luuleparemik
1996 Arbujad
1997 Juhan Viiding ja sõbrad
1998 Vene luule läbi aegade
1999 Aastaajad sonettides
2000 Laps luules
2001 Eesti uusim luule
2002 Siuru kui kirk ja mäng

- 2003 Naine – ... on su nimi
 2004 See on nüüd selge, et on tarvis imevähe... (Ott Arder)
 2005 Ballaad
 2006 Betti Alveri luule
 2007 Ellen Niidu ja Jaan Krossi luule
 2008 Tartu vaim

17. „Tähetunni” teemana pakuti gümnaasiumide luuleteatritele tõlgendamiseks viis Betti Alveri luuletust: „Naaber”, „Kuradile mingi mure”, „Tuuletriller”, „Kapten Oleander” ja „Tuulde räägitud”. „Valisime need koos Toomas Lõhmus-tega. Alveril on igasuguseid tekste, aga kuna mulle endale meeldib, kui lavalt saab jälgida lugu, millel on algus ja lõpp, sündmustik, millest ma aru saan, siis püüdsime otsida luuletusi, mida annab mängida, kus on tegelased ja dialoog... Naljakkal kombel on „Tuulde räägitud”, mille lõpuks ise võtsin, neist ainuke, kust lugu puudub.

On nätze kurb, et meedia meie vastu eriti huvi ei tunne. Alveri luulepäevadel on Jõgeva kultuurimaja saal puupüsti täis, pool tuhat noort inimest kuulab haudvaikselt luulet – see on fenomen, millest võiks rohkem rääkida.”

„Tuulelapsed”

„Et saada gümnaasiumitruppi hea laps, tuleb temaga hakata teisest-kolmandast klassist tegelema,” on Lianne Saage-Vahuri kindel veendumus. Viendat aastat tulevadki oma luuleetendustega Jõgevale kokku ka põhikooliõpilased. „Esimisel korral sattus „Tuulelastele” festivalipäevaks külmapüha ja kokku tuli vaid 7–8 rühma – Saaremaa trupp näiteks jõudis kohale, Torma oma samast maakonnast mitte.” Sel aastal sai Jõgeva gümnaasiumi saalis näha 17 etendust vene lasteluulest. Lianne Saage-Vahur ütleb, et selline teemavalik peegeldab tema enda erilist armastust vene kirjanduse vastu. Varasematel aastatel on lavastatud kavu eesti lasteluulest, Ott Arderi, Leelo Tungla ja koduteemalistest luuletustest.

Noored Liblikapüüdjad, kes 15. jaanuaril Puškini „Tsaar Saltaani” esitasid, tegid oma esimese ühise lavastuse lasteaias, nii et viendasse klassi jõudnutena on nad koos esinenud juba kuus aastat. Lianne Saage-Vahur sai festivali õpetajapreemia lavastuslike otsingute ja riskijulguse eest. Lianne ise ei tahtnud

esinemist ette kommenteerida rohkem kui seda ekstreemseks nimetades. „Tsaar Saltaan” on vääriiselt tõlgitud väga hea tekst. Polnud lihtne seda nii palju lühendada, et kõik sündmused loogiliselt kümnesse minutisse mahuksid. Ma ei ole kunagi niimoodi teinud nagu seekord, aga peamine jääb muutmata: ikka rõhume tekstile, kõik peab olema kosta, oluline on dialoog ja silmside. Loodan neist lastest edaspidi palju. Muidugi pole nendega praegu lihtne: nad on hästi aktiivsed, aga nende üks ilus omadus on see, et nad on südamest head lapsed. Ja see ongi kõige tähtsam. Mitte teatri tegemine, vaid see, et ma hoolin teisest.

Teine väga tähtis asi on õppimine. Pole mõeldav, et keegi ütleks tegemata kodule ettekäändeks, et tal on teatriproov ja ta ei jõudnud.”

Sõna jõud

Ekstreemne väikeste Liblikapüüdjate „Tsaar Saltaani” lavastus tõepoolest oli. Ja kui üht-teist plaanitud realiseerimata jäigi, võis ainult imetleda, kuidas viienda klassi lapsed omavanuseid ja veidi vanemaid täis saali publiku hulka paigutatutena suutsid saavutada selle, et tekst tõepoolest kuulajateni jõudis.

Lianne Saage-Vahur rõhutab, et tema pole „draamavõimlemise” pooldaja. „Tähetunni” *grand prix* on kunagi saanud ka etendus, kus öeldi ainult üks lause. Mina seda ikka päris luuleteatriks ei pea. Minu eesmärk on panna esitajad hästi teksti ütlema, nii et kõlama jääks ilus eesti keel ja sõnade mõte jõuaks rääkijalt kuulajateni. Muu seal ümber on teisejärguline. Kõige parema meelega teeksin teatrit nii, et peale sõna pole üldse midagi. Inimene tuleb lavale ja räägib oma teksti. Peaasi, et ta ise saab aru igast sõnast, mida räägib.

Minu jaoks oli väga meeldiv üllatus, et me tänavusel „Tähetunnil” just niisuguse lavastusega laureaatide sekka tulime. Me ei teinud ju laval praktiliselt midagi: ainult paar käeliigutust ja see luuletus.”

Kõlab lihtsalt, aga kuidas saavutada seda, et luuletuse mõte jõuaks lavalt saali?

„Ma ei tea, mis nipp see on, millega ma lapsed lugema panen. Ju tuleb kõik asjad lahti rääkida, mitte nii palju „proovi teha” ja iga hinna eest püüda kõike „ära

lavastada,” ütleb Lianne Saage-Vahur. Nooremate festivali korraldada aitavatel kogenud Liblikapüüdjatel on see-eest vastus valmis: „Peab lihtsalt ise tekstist aru saama. Ja luuletus on ju samasugune tekst nagu iga teine.”

Mõni õpetaja mängib lastele rolli ise ette, Lianne seda ei tee. „Ma ei võta isegi ühelgi aktusel sõna – mul on selle jaoks lapsed. Aga ega ma enne ikka kedagi lavale lase, kui olen surmkindel, et ta saab täpselt aru, mida teeb.

Samas ei taha ma ühtegi asja ise liiga ette rääkida või näidata, pigem salakesi suunata. Las ta, sinder, mõtlebki, et see on tema mõte, kuigi tegelikult on see minult. Võtab omaks ja on veendunud, et tuli iseseisvalt selle peale. Ja muidugi peab raamatuid lugema. Sellist asja ei ole, et me esitame mingite katkendite põhjal teksti, kui tervet raamatut ei ole loetud.

Ere näide oli omaaegne etendus Dostojevski „Vendade Karamazovite” põhjal. Need kaks hiigelpaksu köidet tuli kõigil läbi lugeda. Muide, uus trükk ilmus alles pärast seda, nii et nägime juba üle Eesti eksemplaride kokkuotsimisega parajat vaeva.

Eks oleme aastate jooksul alt ka läinud. Kunagi proovisime sedagi, mis festivalidel hästi müüb: üritasime omaloomingut ja nalja teha, aga see ei tule meil välja. Liblikapüüdjale sobivad klassikalised tekstid, küll mingi oma nihkega.”

„Folkloori” toel

Lianne Saage usub, et kui traditsioon on juba nii pikk, mõjub kahtlemata ka „folkloor”. „Nooremad õpivad vanematelt, võtavad üle nende tõekspidamisi. Kas või selle, millest alati alustame, et lava on püha koht, seal ei kisuta kardinaid, ei möllata, ei istuta toolihunniku otsas...

Seegi kuulub näiteks meie „folkloori” hulka, et Liblikapüüdja lemmikmuusika ei ole Meie Mees. Kui käime festivalidel, võin olla täiesti muretu, et kokkulepetest ja reeglitest peetakse kinni. Kõigi nende aastate jooksul oleme ühe poisi vastutustundetu käitumise pärast siiski välja visanud. Me ei pahandanud temaga, ei lugenud moraali, vaid kinkisime talle kõigi ees lille, sest Liblikapüüdjast pole ilma lilleta keegi ära läinud.”

Lianne Saage-Vahur peab ennast meeskonnamängijaks: „Mul võib küll

2007. aasta Betti Alveri luulepäevadel mängis Jõgeva gümnaasiumi kooliteater Liblikapüüdja E. Niidu ja J. Krossi luuletustel põhinenud lavastust „Kuidas hüpata rongilt maha” Jõgeva majandusühistu kaubahallis. Etendusele tulijad nägid kaubahalli akendel mannekeenideks tardunud noori näitlejaid.

Fotod Anatoli Makarevitš (Vooremaa)

mingit teksti lugedes tekkida idee, mis-moodi seda lavastada, aga mõtte teostamiseks peavad minu ümber olema inimesed, kellega seda arutada, otsida muusikat jne. Väga palju aitavad minu „suured lapsed”. Liblikapüüdjas on praeguseks olnud juba üle 500 inimese, vast kolme-neljakümne vilistlasega suhtlen senimaani tihedalt.

3. augusti öösel ehmatasin ennast poolhaigeks – ärkasin pool kolm selle peale, et telefoni tuli sõnum. Mõtlesin, kas nüüd on keegi surnud või mis. Ja siis selgus, et Hele Kõre saatis sõnumi: „Ma sünnitasin kaks tundi tagasi tütre.” Hästi armas, et tulen talle niisugusel hetkel meelde. Peale oma õpilaste on palju teisigi toredaid teatriinimesi, kellega oleme sõpradeks saanud just Liblikapüüdja kaudu. Mõnikord ongi natuke piinlik, kui Liblikapüüdja luulepäevadel mingi preemia saab – mina ise ju kutsun oma sõbrad žüriisse. Samas on nad üldiselt minu suhtes karmid: kui teistele katsutakse leebemalt öelda, siis mina saan ikka täie rauaga...

Vast 15 aastat tagasi käisin kaks aas-

tat järjest üle nädalavahetuse Merle Karusoo juhendatud teatriõpetuse kursustel. See, mis-moodi ta mind peedistas, oli ikka midagi täiesti jubedat: jälle ja jälle uuesti, see etüüd ja teine etüüd. Mõnda ei puutunud ta üldse, aga mina käisin pidevalt uksest väljas nutmas. Siis ütles ta lõpuks mulle: „Kas sa ükskord saad aru, et võtta tuleb sealt, kust on võtta...”

Kooliteatrile pühendunud

Lianne Saage-Vahur ütleb, et on juba varasest lapseõlvest tahtnud õpetajaks saada. Samas pakkusid igapäevased emakeeletunnid järjest vähem – ju pole ta see inimene, kes aastast aastasse lastele astmevaheldust pähe ajada suudaks. Nii ongi Lianne praeguseks Liblikapüüdjate kõrval jäänud kooli andma vaid gümnaasiumiastme teatriõpetuse tunde.

„Liblikapüüdja pole ainult luuleteater. Kolmest trupist kõige noorema, esimese klassiga oleme esialgu veel sealmaal, et õpime: kui üks räägib, siis teine ei sega. Distipliiniküsimustest kunstini pole veel

jõudnud, aga küllap jõuame. Ametlikult on näitering üks kord nädalas, aga kui mingi üritus hakkab lähenema, teeme proovi iga päev ja nädalavahetustelgi. Märtsi alguseks, kui algavad maakondlikud kooliteatrite ülevaatused, peaks kõigil kolmel vanusegrupil valmima uus lavastus. Aasta kolmas suur ettevõtmine on suvine Ranna teatrilaager. Võib küll öelda, et perekonna järel on Liblikapüüdja minu elus kõige tähtsam. Eks ta muidugi ka kurnab, aga rõõmu on rohkem.”

20. sünnipäeva puhul kavatsevad Liblikapüüdjad mängida kõiki etendusi, mis kevadeks valmivad, ja kõik oma sõbrad kokku kutsuda. Rahaga on praegu kitsas, aga ega peagi tegema teab mis uhket pidu. „Kui muud ei saa, siis kutsu-me oma koju, meil on suur õu, ja teeme ühe potitäie hernesuppi. Eks näis, kui palju sellest viiesajast kokku tuleb.

Ja nii ka ei taha mõelda, et selle viiesajaga elutöö juba tehtud on.”

Jõgevale kogunevad mõttekaaslased

Tänavu „Tähetunnil“ *grand prix'* võitnud ja „Tuulelaste“ festivali kuldseks laureaadiks saanud Aseri keskkooli näiteringi Kirdekad juhendaja Luule Varinurm viis oma õpilased Jõgevale Betti Alveri konkursile esimest korda 1997. aastal. 2004. aastast on osaletud pausideta.

Mis paneb õpilased luulest huvituma ja tahtma seda teistelegi esitada?

Luule Varinurm: „Seal võib olla mitu põhjust ja tõenäoliselt ei ole luule nende hulgas üldse esireas. Esimene põhjus on ikka lihtsalt soov midagi teha – näitering kui niisugune. Kooliteatris lavastame muud ka, aga et luuleteater sobib just mulle juhendajana kõige paremini, tuleb õpilastel sellega leppida. Vanemate etendusi nähes tekib noorematel tahtmine ka ise midagi sarnast korda saata.

Aseri-taolises kohas – parajas pommi-Augus, nagu vahel kiputakse ütleva – on laste jaoks väga oluline, et näiteringiga pääseb siit välja. Võib isegi öelda, et olen leidnud oma missiooni selles, et näidata lastele ka teistsugust elu. Et mujal võidakse asjadesse suhtuda hoopis teistmoodi, kui iga päev enda ümber näed. Ja sellega koos võtavad nad ka luule hästi vastu, nautides ühtlasi laval olemist ja adrenaliini, mida sealt saab. Minu enda jaoks on suur stiimul kooliteatrite üritustel käimiseks see, et seal on inimesed, kes mõtlevad samamoodi nagu mina.

Väga väikesi pole ma kampa võtnud, alustatakse 6.–7. klassist ja jätkatakse gümnaasiumi lõpuni, aga see on siiski individuaalne, millal keegi ennast tunneb valmis olevat. Tulevad need, kes ise tahavad, kutsunud pole ma peaaegu kedagi. Kui Saaremaa ühiskooli gümnaasiumis on näiteringi saamiseks konkurss, siis mina olen kõik soovijad vastu võtnud – meil on nii väike kool.”

Millised on Kirdekate väljundid peale Betti Alveri luulepäevade?

„Oleme juba kümnekond aastat osalenud suvises kirjanduslikus teatriprojekti, mida korraldab harrastusteatri liit Maret Oomeri vedamisel. Viimati oli teemaks Uku Masing, mis paljusid ära ehmatas. Kartsin algul minagi, et ei ole Masinguga eriti tuttav ja lapsed seda vähem, aga leidsime oma lahenduse.

Aseri keskkooli näiteringi Kirdekad juhendaja Luule Varinurm.

Erakordselt olulised on siiski just Jõgeval käigud. „Tuulelastele“ läksime tänavu esimest korda segarühmaga – kuna teemaks oli vene lasteluule, otsustasin teha niisuguse keelekümbuse variandi, kus osa teksti esitatakse eesti ja osa vene keeles. Üks minu ja mu laste lemmikraamatuid on olnud Tšukovski „Imepuu“, kust tahtsin juba ammu midagi lavastada. Kui nüüd selline võimalus tuli, otsustasin kohe „Krokodilli“ kasuks ega hakanud eriti laialt kaevama. Olen muide tähele pannud, et venelased ise esitavad festivalidel 90% või rohkemgi klassikat. Tänapäeva autoreid praktiliselt ei puututa.

Aseri keskkoolis on praeguseni eesti ja vene osakond, aga minu näiteringis pole varem vene osakonna lapsi osalenud, küll on olnud vene rahvusest lapsi eesti osakonnast.”

Kuidas teie ise luuleteatrit jõudsite?

„Olen õppinud kõigepealt Räpinas maastikuarhitektiks ja seejärel Viljandi kultuurikoolis raamatukoguhoidjaks ning töötangi kooli raamatukogus. Aga meie huvijuht mäletas, et olen koolipõlves laval käinud, ja pakkus mulle üht-teist teha – kasutas mind n-ö ära. Just tema soovitas mulle ka Toomas Lõhmuste juhendatud kooliteatrite juhtide kursusi toonase pedagoogilise instituudi juures.

Pärast seda kursust hakkasin juba ametlikult näiteringi juhendama. Iseenesest on kahju, et ma varem selle juurde ei jõudnud. Alustanuks ma nooremaga, oleksin praegu ise kogenum ja suutnud haarata rohkem lapsi – kas või enda omasid.

Praegu igapäevast näiteringi Aseris polegi, samas päris ära ei oska ka lõpetada, kuigi mulle selle eest ei maksta – lapsed ju käivad küsimas, millal jälle teatrit teha saab.

Kui järjekordsed luulepäevad tulemas ja uued teemad gümnaasiumi kodulehel üleval, võtame raamatuhunniku ette, uurime asja ja hakkame koos mõtlema. Mina pakun tavaliselt mingi variandi välja ja nemad kiidavad heaks või kahtlevad. Tuleme kokku, proovime lugeda. Kahe viimase nädala jooksul käib intensiivne prooviperiood – muidu juhtub ikka, et üks jääb hiljaks või teine tulemata. Lõpus olen endal isegi kaalukaotust märganud.

Seekordne võit oli mulle ootamatu. Meie kohta võib ju küll öelda, et oleme „sabakool“, pole mingit konkurssi gümnaasiumi ega näiteringi, isegi väga regulaarset tegevust mitte. Oleks huvitav saata žüriisse salakõrv ja kuulata, millest nad lähtuvad, kui niisuguseid otsuseid teevad. Äkki on neil meist lihtsalt kahju?”

Kuidas sündis *grand prix'* toonud „Vana lugu“?

„Neist viiest luuletusest, mille vahel valida sai, oli „Kaptan Oleander“ kõige lihtsam. Mul ei olnud vaja hakata õpilastele midagi puust ette ja punaseks tegema. Läksin selles kindla peale, et lapsed saavad aru, mida teevad. Olin üsna üllatunud, et peale meie valis selle ainult Kuti-Muti stuudio.

Üks noormees oli meil ka võtta kaptanit mängima – kõik madrused olid küll naised, aga tõenäoliselt oligi tal nii lihtsam žüriile silma jääda. (Georg Logins sai ühe festivali näitlejapreemiast – *toim.*) Selge see, et kui laval on kümme head poissi, on ühel nende seast palju raskem välja paista.

Minu jaoks on alati väga tähtis muusikaline kujundus. Õpilased pakkusid kohe välja „Kariibi mere piraadid“. Tundub,

Aseri keskkooli Kirdekate hoogsas „Krokodilli loos” kõlasid Kornei Tšukovski värsid vaheldumisi eesti ja vene keeles. Betti Alverile pühendatud V luulepäeval „Tuulelapsed” teenis Luule Varinurme lavastus kuldse laureaadi tiitli.

et see aitas, kolleegid ütlesid pärast etendust, kui meid polnud veel pärjatud, et tekkis õige meeleolu.”

Mida „Tähetunni” juures kõige rohkem hindate?

„Betti Alveri luulepäevad on suurepärase ettevõtmine. Kui ma esimest korda „Tähetunnile” läksin, rabas mind, et Lianne Saage ise jääb festivalil justkui täiesti varju, ei näita ennast vahel üldse. Näib, et õpilased teevad asja ise ära.

Aastatega on luulepäeval kujunenud kindlad traditsioonid – tore on vaadata, kuidas vanemad uutele jutustavad, „kuidas asi on”. Erinevatel aastatel on õhkkond just saali poolt olnud siiski pisut erinev. On olnud selliseidki aastaid, kui segavad näiteks mingisugused ebasobivad naermised, mille koht on pigem kohalikus kinos kui niisugusel üritusel – aga tänavused luulepäevad olid selles suhtes veatud. Loomulikult hindan ka seda, et lastel tekivad sõbrad-tuttavad, õpetajad saavad õhtustel koosistumistel omavahel suhelda. Võib ju tulla korraks mõte, et aitab, olen vana inimene, parem lapselastega kodus – aga siis mõtled, et seal nad istuvad jälle koos ja räägivad, aga mina ei saagi teada, millest... Ja tahan jälle minna.”

Mida või keda tõstate esile selle aasta luulepäevadelt?

„Minu jaoks on viimaste aastate fenomen olnud Kuusalu keskkool ja Saima Kallionsivu, kes tänavu saigi parima

lavastaja preemia. Ka eelmisel ja eelmisel aastal oli neil väga võimas esitus. Alati on mingi oma eriline nägemine Terje Varulil Kolga keskkoolist.”

Kõrvaltvaataja pilguga

Rain Mikser,
Betti Alverile
pühendatud
V luulepäevade
„Tuulelapsed”
žürii liige

„Tuulelaste” lummava fenomeni mõistmiseks tuleb seda vaadelda laiemas kontekstis. See on osa müstilisest atmosfäärist, mille Lianne koos oma meeskonnaga – valdavalt endiste õpilastega – on suutnud rajada Liblika-püüdjate, Jõgeva ja Jõgevamaa ümber paljudele praegustele ning endistele kooliõpilastele ja juhendajatele. See omakorda on oluline osa Eesti kooliteatrilikumise pea kolmekümneaastasest traditsioonist.

„Tuulelapsed”, nagu kogu kooliteatrilikumine oma parimal kujul, on väga selgelt eelkõige kasvatuslik, mitte üksnes teatriõpetuslik ettevõtmine. Mäletan – see oli vist 2003. aastal – Liannet ühes teleintervjuus küsimas umbes nii: „Kui nii paljud näitlejad, lavastajad ja kriitikud üksmeelselt kinnitavad, et kooli-

teatritükkide paremiku tuleks näidata hoopis laiemale publikule ja suisa kutselise teatri laval, siis miks see ikkagi sedavõrd harva – kui üldse! – nii kaugele jõuab?” Ja kindlasti ei olnud siin tegemist Lianne isiklike ambitsioonidega, sest vähestel Eesti õpetajatel on ette näidata sedavõrd auväärne järelkasv tunnustatud kutseliste näitlejate näol. Pigem oligi see mure nende pärast, kes võib-olla iial pärast koolipõlve enam teatrilavale ei astu, ning nii läheb kaduma midagi väga ehedat, mis hiljem elus enam korduda ei pruugi. Ju vist sellepärast need, kes festivalidel korra käima on hakanud, enam neist loobuda ei raatsi, isegi kui koolipõli ammu seljaga ning truppigi enam ei juhenda (olen ise siin heaks näiteks). Ja loodetavasti teeb see ka vastutuse kandmise Liannel kui juhendajal ja korraldajal mõnevõrra lihtsamaks, et endiste õpilaste näol sedavõrd tugev tugi taga, on nad siis edaspidises elus teatriradadele sattunud või mitte. Mis sellest, et ajakirjandus kooliteatri asjade kajastamisel enamasti „Koolitantsu”, mitmete spordiürituste või viktoriinide meediakajastusega võistelda ei ole suutnud. Jõgevale festivalile või suvel Peipsi äärde Rannale kooliteatrite suvekooli tullakse ikkagi.

VÄYRYNEN
TALLINN KAMMERORKESTER
14. jaanuar kell 19
MUSTPEADE MALL

VIRTUOSID
MIKA VÄYRYNEN
Mikk-Lauri
TALLINN KAMMERORKESTER
14. jaanuar kell 19
MUSTPEADE MALL

BOULGAKOFF
JAN LINDQVIST

BOULGAKOFF
JAN LINDQVIST

Tallinn Tour Information Centre

i

299 MGV